

for de egentlige Medicinere. Den anden Sætning er, at forøvrigt kan Enhver curere, saameget han vil, saalænge han kan finde Nogen, der vil betroe sig til ham, og under det Ansvar, at hvis han gjør nogen Skade, skal han bøde derfor. Men at opretholde dette lille Supplement, dette lille Correctiv til den stærke Raagtvang, som tidligere bestod med Hensyn til Lægepraxis, under det nye System, hvor det Hele gives frit, synes mig at være aldeles meningsløst og især at see høist besynderligt ud, naar det saaledes, som Tilfældet er her, stilles op som Lovens egentlige Indhold i de første to Paragrapher; thi jeg er ganske enig deri, at det, som Loven egentlig vil sige, kan man ikke læse sig til i Loven, men kun i dens Præmisser, at det i alt Fald kun er ved en subtil Fortolkning, at man kan faae ud, at Meningen er, at Eneretten til at udøve Lægepraxis er ophævet, og at Enhver herefter kan udøve den under det eller det Ansvar. Jeg vil slet ikke her tale om, at de Begrænsninger, som ere satte i § 3, ere indbyrdes saa aldeles væsentlig forskjellige, at jeg ikke troer, at de henfigtsmæssigt kunne puttes sammen i samme Paragraph og i een Nummersølge; det er to ganske forskellige Systemer her indholdes i denne Paragraph, naar der til den første Klasse af Indstrænkninger føies Bestemmelser om, at Tugthunsfanger og fremmede Tater ikke saaledes uden videre kunne slaae deres Bod op og curere Folk. Dette angaaer imidlertid kun Redactionen; hvad der derimod ikke angaaer Redactionen, det er, at naar man giver en Lov, skal den have Courage til at sige, hvad den vil, og naar den aabner Lægepraxis for Alle og Enhver, skal den ikke beholde saadanne exceptionelle Regler. Det eneste Exempel paa Tilfælde, hvor disse kunde finde Anvendelse, der nævnes i Præmisserne, er Tandlæger. Ja, hvis man tog den Bestemmelse meget strengt, at man ikke maa gjøre Folk Skade paa deres Legems Integritet, saa vilde Tandlægerne ganske vist være meget ilde stedte, thi, naar man tager en Tand ud af et Menneffe, tager man unægtelig en Deel af hans Prop fra ham, men dette kan dog ikke være Meningen. Jeg gad imidlertid vide, hvad der nogensinde skulde bevæge en Mand, der

virtelig forstod sig paa at trække Tænder ud og sætte falske Tænder ind — hvilket jo desværre ogsaa hører med — til at søge en Bevilling dertil; thi vel er der ingen Tvivl om, at man ogsaa ved at curere paa Folks Tænder kan gjøre Skade, naar man bærer sig galt ad, men denne Virksomhed hører dog ikke til dem, hvortil der forlanges særligt dybe Kundskaber, og heller ikke til dem, med Hensyn til hvilke en Garanti er indført i Apothekerlovgivningen. Der er altsaa ikke mindste Tvivl om, at Friheden først og lettest kan retfærdiggjøres netop med Hensyn til Tandlæger. Jeg har omkring paa Brøerne seet Charlataner trække Tænder ud med en Kaarde trods nogen Tandlæge, og at lave falske Tænder hører jo nærmest til Porcellainsfabricationen eller til Guldsmede- og Dreierprofessionen, og Friheden vil sikkert ogsaa først og naturligt blive benyttet til, at Folk besatte sig med denne Virksomhed, som egentlig staaer nærmere ved Haarskæveri, hvilket jo heller ikke kan udøves, uden at berøve Folk en Deel af deres Legeme.

Sesien: Den sidste ærede Taler, i hvis Forslag til Lovudkastets Omredaction jeg er ganske enig, berørte i Forbigaaende et Punkt i sammes § 3, nemlig Bestemmelsen om de Lægemidler, som den, der ikke er autoriseret, skal have Lov til at bruge, uden at blive underkastet Straf, med Hensyn til hvilken jeg vil tillade mig at henstille, om der ikke bør foregaae en Omredaction, saaledes at denne Bestemmelse fremtræder paa en noget anden Maade. Jeg troer nemlig ikke at feile meget, naar jeg antager, at der er ikke saa Lægemidler, som nu kunne kjøbes hos Materialisterne af Alle og Enhver i Haandkjøb, og at dette navnlig ogsaa er Tilfældet med forskellige giftige Substanter. Men heraf synes det da at følge, at Bestemmelsen i § 3 om de Lægemidler, som det er Apothekerne forbudt at udlevere til Alle og Enhver, trænger til at forandres, ligesom hele Giftlovgivningen vistnok trænger til en Revision. — Med Hensyn til Lovudkastets § 4 skal jeg tillade mig at henstille, om der ikke turde være Anledning til at tage de Ord „uden Berettigelse“, hvormed Paragraphen begynder, ud af Lovudkastet, saaledes at der kom til at hvile